

De brief aan de Romeinen - inleiding -

De brief aan de Romeinen is de langste brief van Paulus, die hij ooit geschreven heeft.

Deze brief is gericht aan een gemeente, die hij niet gesticht heeft en die hij ook nooit bezocht heeft.

De brief is geschreven omstreeks het jaar 55 na Christus. Paulus had toen al circa 20 jaar het evangelie gepredikt.

Er zijn christenen, die de Romeinenbrief uit hun hoofd hebben geleerd, zo hoog schatten zij deze brief in zijn waarde.

Sommige theologen zeggen, dat de brief aan de Romeinen een soort testament is van Paulus, waarin hij het Evangelie vastlegt zoals hij dat altijd heeft gepredikt.

Denk aan de waarheden, beschreven in de hoofdstukken 6 t/m 8.

Toen Luther de Romeinenbrief las en bij de woorden in Romeinen 3:24 kwam waar staat:

Want allen hebben gezondigd en missen de heerlijkheid van God, en worden om niet gerechtvaardigd door Zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus.

schreef hij daarover: deze tekst is voor mij een deur tot het Paradijs geworden!

De brief aan de Romeinen is door Paulus opgesteld maar niet op schrift gebracht.

Deze brief is namelijk op schrift gebracht door een soort broedersecretaris en dat is een zekere Tértius want er staat in Rom. 16:22

Ik, Tértius, die de brief geschreven heb, groet u in de Heere.

De brief is door Paulus opgesteld in het jaar 57 na Christus vanuit Corinthe óf vanuit de voorstad van Corinthe, de havenstad Kenchreae.

In die voorstad van Corinthe (Kenchreae dus) was een gemeente en daar woonde een zuster met de naam *Phébe*. We lezen daarover in Romeinen 16:1 en 2:

1 En ik beveel u Febe, onze zuster, aan, die een dienaar is van de gemeente die in Kenchreeën is.

2 Opdat u haar ontvangt in de Heere op een wijze die de heiligen waardig is, en haar bijstaat in elke zaak waarin zij u nodig heeft, want ook zij heeft zelf bijstand verleend aan velen, ook aan mijzelf.

Deze zuster Phébe heeft naar alle waarschijnlijkheid dus deze brief van Paulus naar Rome gebracht.

Wat een prachtig getuigenis van deze dienende zuster: Zij was een "dienares van de gemeente" te Kenchreae en zij heeft velen, waaronder ook Paulus, bijstand verleend.

Zij was ook een soort diacones, iemand die bijstand verleend aan

armen, hulpbehoevenden en zieken.

Mogelijk heeft zij, zoals ook de moeder van Johannes Marcus deed (Hand. 12:12), haar huis ter beschikking gesteld aan de Gemeente.

Ze was een dienende zuster en heeft, zoals Paulus het noemt, aan velen bijstand verleend.

Wat de gelovigen in Rome betreft: de toen heersende keizer Claudius was er op tegen, dat in Rome de christenen zich als één grote groep zouden verenigen en daardoor ontstonden er in Rome verschillende gemeenten op verschillende locaties, veelal *huishuizen*.

Dat blijkt uit het slot van de brief. We lezen in 16:3 t/m 5:

3 Groet Priscilla en Aquila, mijn medewerkers in Christus Jezus.

4 Zij hebben voor mijn leven hun hals gewaagd. Niet alleen ik ben hun dankbaar, maar ook alle gemeenten van de heidenen.

5 Groet ook de gemeente bij hen aan huis. Groet mijn geliefde Epenetus, die de eersteling is voor Christus van Achaje.

En dan in vers 10 en 11:

10 Groet Apelles, de beproefde dienaar in Christus. Groet hen die tot het huis van Aristobulus behoren.

11 Groet Herodion, die aan mij verwant is. Groet hen die tot het huis van Narcissus behoren, die in de Heere zijn.

Hier worden twee kringgemeenten genoemd, de kring van Aristobulus en de kring van Narcissus.

En dan lezen we nog in vers 15: *Groet Asynkritis, Flegon, Hermes, Patrobas, Hermas, en de broeders die bij hen.*

Dus dat was waarschijnlijk ook een huisgemeente.

Omstreeks het jaar 50 na Christus, dus een jaar of zeven vóórdat Paulus deze brief heeft opgesteld, had keizer Claudius bevolen, dat alle Joden Rome

moesten verlaten. Waarschijnlijk omdat er tumult ontstaan was, omdat wettische Joden strenden tegen heiden christengemeenten, die ontstonden.

Zoiets blijkt uit de overleveringen. We lezen in Handelingen 18:1 hier iets over en dit gebeurde dus ongeveer 7 jaar vóórdat Paulus de brief aan de Romeinen schreef.

1 En hierna ging Paulus uit Athene weg en kwam in Korinthe.

2 En hij trof er een Jood aan van wie de naam Aquila was, afkomstig uit Pontus, die onlangs uit Italië gekomen was,

en Priscilla, zijn vrouw (omdat Claudius bevolen had dat al de Joden uit Rome weg moesten gaan) en hij ging naar hen toe.

3 En omdat hij hetzelfde beroep uitoefende, bleef hij bij hen en werkte er; want zij waren tentmakers van beroep.

Daar heeft Paulus dus voor het eerst de Jood Aquila ontmoet

met zijn vrouw Priscilla en veel met hen over het Evangelie gesproken.

Vier jaar later stierf keizer Claudius en mochten de Joden weer terugkeren naar Rome en dat hebben Aquila met zijn vrouw Priscilla dan ook gedaan en er is toen bij hen in Rome een gemeente aan huis ontstaan, zoals wij lezen in hoofdstuk 16.

Over deze Aquila met zijn vrouw Priscilla is nog het volgende vermeld in Handelingen 18:24 t/m 28

Tot slot van deze inleiding tot de Romeinenbrief nog twee kern teksten uit de Romeinenbrief en dat zijn: Romeinen 6:6/7 en daar staat:

6 Dit weten wij toch, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam van de zonde teniet gedaan zou worden en wij niet meer als slaaf de zonde zouden dienen.

7 Want wie gestorven is, is rechtens vrij van de zonde.

Men kan gestorven zijn, terwijl men nog leeft. Dat blijkt uit Galaten 2:20 waar staat:

Ik ben met Christus gekruisigd, en niet meer ik leef, maar Christus leeft in mij.

Paulus zegt daar in feite: ik ben gestorven en toch leef ik; niet meer ik, maar Christus leeft in mij.

Wij mogen delen in de overwinning van Jezus. Hij bracht onze oude mens in de dood.

Wij zijn "gestorven" en rechtens vrij van de zonde.

U, die dit leest, gefeliciteerd met dit Evangelie !